

Aleksandra Cofta-Broniewska

Inowrocław, woj. bydgoskie. Stanowisko 95

Informator Archeologiczny : badania 18, 68-69

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

również szpila brązowa z główką rozklepaną i zwiniętą w uszko. Drugim godnym uwagi wyeksplorowanym znaleziskiem była jama kultury pucharów dzwonowatych, w swym wypełnisku zawierająca fragmenty kilku naczyń w tym całą misę oraz mały dzbanuszek z resztką pożywienia.

Materiał zabytkowy wraz z dokumentacją będzie przechowywany w Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu.

Kontynuacji badań ratowniczych nie przewiduje się. Zachodzi potrzeba pełniejszego rozpoznania stanowiska badaniami stacjonarnymi.

GĄSKI, gm. Oniewkowo
woj. bydgoskie
Stanowisko 21

patrz
neolit

GORZYCE, gm. Zabno
woj. tarnowskie
Stanowisko 3

Muzeum Okręgowe
w Tarnowie

Badania prowadzili mgr Barbara Szpunar i mgr Andrzej Szpunar. Finansowało Muzeum Okręgowe w Tarnowie. Drugi sezon badań. Osada kultury lużyckiej.

Osada położona jest na płaszczystej wydmie, jednej z całego pasa wydm leżącego na południe od wsi. Stwierdzono na nich występowanie osadnictwa prehistorycznego, głównie kultury lużyckiej.

Na stanowisku nr 3 podjęto badania w związku z grożącym mu zniszczeniem przez powstającą piaskownicę. W 1982 roku otwarto wykop sondażowy o wym. 5 x 5 m na skraju wybierzyska. Odsłonięto szereg niewielkich obiektów: jam, dołków, ślady po prostokątnym domostwie o wym. 4,5 x 3 m, z paleniskiem w centrum.

W 1984 roku kontynuowano badania odsłaniając przestrzeń 1 ara. Wyeksplorowano 19 obiektów, głównie jam zasobowych oraz palenisk. W jednej z jam, na dnie, znaleziono czaszkę ludzką. Materiał zabytkowy to głównie ceramika /fragmenty naczyń zasobowych, płacki gliniane/. Ceramika i przedmioty żelazne /nóż i grot strzały/ pozwalają datować osadę w Gorzycach na halaztycką fazę kultury lużyckiej.

Materiały znajdują się w Muzeum Okręgowym w Tarnowie.

Badania będą kontynuowane.

GROJEC, gm. Oświęcim
woj. bielskie
Stanowisko 1

patrz
neolit

HŁOMCZA, gm. Sanok
woj. krośnieńskie
Stanowisko 1

patrz
okres wpływów rzymskich

INOWROCLAW
woj. bydgoskie
Stanowisko 35

Uniwersytet Im. Adama Mickiewicza
Instytut Prehistorii
Zespół Badań Kujaw
w Poznaniu

Badania prowadził zespół pod kierunkiem doc. dr hab. Aleksandry Cofy-Broniewskiej. Finansował Uniwersytet Jagielloński w ramach programu R, III, 6. Ósmy sezon badań. Osada kultury lużyckiej, osada kultury przeworskiej.

Prace koncentrowały się w południowo-wschodniej strasie osady. Odsłonięto powierzchnię 1,916 m², wydzielając ponad 420 obiektów kultury lużyckiej i przeworskiej oraz bez określonej przynależności kulturowej.

1. Kultura lużycka - 85 obiektów - jam i dołków postępujących, mało charakterystycznych z niewielką na ogół liczbą materiału źródłowego.
2. Kultura przeworska - 280 obiektów, w tym:
 - 11 pochówków zwierzęcych oraz 2 paleniska związane funkcjonalnie z odkrytym w ubiegłym roku późnolateńskim obiektem świątynnym, bądź stanowiące jego daleki kontekst,
 - 5 budynków mieszkalnych typu półziemiankowego,
 - 2 studnie /w tym jedna z zachowaną w parti dolnej zrębową konstrukcją drewnianą/,
 - ponad 30 urządzeń gospodarczo-magazynowych /piec?, paleniska, piwniczki/,
 - ponad 210 dołków postępujących.

Część z wymienionych obiektów osadowych stanowi uzupełnienie kolejnego układu osadniczego typu owalnicowego, datowanego na okres późnorzymski, pozostałe są nieco wcześniejsze. W ruchomym materiale źródłowym na uwagę zasługują fragmenty importowanych naczyń szliskanych, ceramicznych oraz grzebieni rogowej trójwarstwowej i pinceta brązowa.

Materiały i dokumentacja przechowywane będą w IP UAM w Poznaniu.

Badania zostały zakończone.

JAROCIN
woj. kaliszkie
Stanowisko 1

Muzeum Regionalne
w Jarocinie

Badania prowadzili: mgr Eugeniusz Czarny, mgr Bogdan Walkiewicz i dr Ryszard Grygiel /autor sprawozdania/. Finansował WKZ w Kaliszu. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko kultury lużyckiej z okresu halszackiego.

W dalszym ciągu kontynuowano prace wykopaliskowe o charakterze ratowniczym po obu stronach torów kolejowych do Poznania. Przebadano łącznie powierzchnię 78 m². Odkryto 15 grobów ciałopalnych popielnicowych, w tym 1 z resztkami stosu /łącznie w ciągu tych czterech sezonów badawczych zarejestrowano 41 grobów/. Przeważały groby silnie zniszczone ze śladami obstawy kamiennej. Wyposażenie grobów, oprócz ceramiki /do 5 naczyń w grobie/, stanowiły także przedmioty metalowe: bransoleta żelazna i brązowa, oraz dwa paciorki z niebieskiego szkliwa. Na szczególną uwagę zasługuje stosunkowo dobrze zachowany grób nr 27, w którym młsa nakrywała popielnicę z przepalonymi kośćmi dziecka. Brzusiec popielnicy zdobiły wyjątkowo bogato rozbudowane wątki geometryczne linii rtych.

Materiały z badań przechowywane są w zbiorach Muzeum Regionalnego w Jarocinie.

Badania będą kontynuowane.

JELGON, gm. Stawiguda
woj. olsztyńskie
Stanowisko 1

Muzeum Warmii i Mazur
w Olsztynie

Badania prowadził mgr Mirosław Hoffmann przy współpracy mgr Izabeli Mellin. Konsultacja doc. dr hab. Lucji Okulicz, Finansowało MWM w Olsztynie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe i grobów płaskich z wczesnej epoki żelaza.

Przebadano kurhan V oraz fragment przestrzeni międzykurhanowej. Łącznie powierzchnia obszaru zbadanego wyniosła 101 m².

Kurhan V /średnica 6,0 m, wys. 0,9 m/, zbudowany był z płaszczka kamiennego, pod którego południowo-wschodnim skrajem odkryto wkopaną w całec, jamę o średnicy 1,0 m i miąższości 0,6 m. Zawartość jej stanowiły drobne węgielki, przepalone szczątki kości, 14 ułamków krzemiennych oraz fragmenty ceramiki, w tym ułamki młsy. W centralnej partii kurhanu, pod płaszczem odkryto 4 groby popielnicowe, występujące w formie skupisk ceramicznych przepalonych kości. 0,6 m na południe od skraju płaszczka kurhanu odkryto zniszczony pochówek popielnicowy. Przebadany obiekt zrekonstruowano.

Położony bezpośrednio na wschód od kurhanu V, przebadany fragment przestrzeni międzykurhanowej zawierał 5 płaskich bruków kamiennych, z których 4 zorientowane były wzdłuż linii północny zachód - południowy wschód. Bruki posiadały w planie wydłużony, prostokątny lub owalny kształt i składały się z jednej warstwy kamieni /z wyjątkiem 2-warstwowego obiektu XIV/. Wszystkie bruki zawierały groby popielnicowe lub ciałopalne bezpopielnicowe, ewentualnie popielnicowe i bezpopielnicowe.

1 m na zachód od bruku XV odkryto pochówek popielnicowy. Zaopatrzona w dwa uszka, płaskodenna popielnica znajdowała się w otoczeniu nieregularnych, drobnych skupisk kamieni.

Rozpoczęto również badania na kurhanie X. Zdjęto warstwy humusu i nasypu ziemnego kurhanu do poziomu płaszczka kamiennego w trzech ćwiartkach. Na kamieniach płaszczka odkryto fragmenty 6 młs.

Materiały i dokumentacja z badań złożone są w Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie.

Badania będą kontynuowane.

KAMIENCZYK-BŁONIE
woj. ostrołęckie

patrz
epoka brązu